

Tvé přání budiž vyslyšeno

1.

Klid'as Ntai-Si II netrpělivě čekal, až se dveře přechodové komory syčivě otevřou. Po měsíc trvající cestě na lodi Lukar ve společnosti několika desítek dalších operátorů, jejichž obličej se ani nestačil zapamatovat, protože téměř denně někdo vystoupil a jiný zase nastoupil, se těšil na setkání se svým bývalým školitelem Peterem Stonem. A také na následný klid, na tři měsíce báječného klidu, kdy si bude číst, spát a hrát galašachy; není vyloučeno, že tentokrát porazí toho mizeru Rolinga a hlavně nepřekonatelného Karpa-Li.

Konečně se dveře otevřely, ale namísto očekávaného závanu vůně, hudby a světla se Ntaiovi naskytl výhled do velmi chabě osvětlené chodby, na jejíž podlaze se tu a tam leskly poházené RD karty. Ntai se opatrně prosmýkl nízkým otvorem, postavil své zavazadlo na zem, přitiskl se ke stěně a udělal několik ostražitých kroků směrem k centrálnímu dispečinku. Zdálo se mu, že slyší přibližující se tlumené mumlání a funění. Náhle se zpoza rohu vynořila postava a Ntai se uvolněně rozesmál: „Hej, Petere! Co děláš? Skoro jsi mě vyděsil!“ Ale smích mu zamrzl na rtech, protože Peterův obličej byl našedlý a rysy měl strhané. Unaveně se protáhl kolem Ntaie, křečovitě se pousmál a lehce mu poklepal rukou na rameno. „Kamaráde, je mi líto, že to odneseš zrovna ty, fakt. Ale v životě jsem nečekal na nic tak netrpělivě jako na tohle střídání. Ztracenej sektor! Škoda slov, uvidíš sám.“ Vstrčil Ntaiovi do rukou tlustou knihu v pevných deskách, prohodil svůj vak do komory a vyhoupl se za ním. Ntaiovi klesly paže, kterými chtěl obejmout svého přítele, a strnule naslouchal sykotu zavírajících se dveří. Ucítíl vibrace odlétajícího modulu a věděl, že ať se tu odehrálo co chtělo, má to teď na triku on.

Zavolal „Světlo!“ a stěny se poslušně rozzářily. „Ubrat!“ zavelel, protože proti šeru, kterému se přizpůsobily jeho oči, bylo světlo příliš ostré. „Stačí. Děkuju.“ zamručel nakonec spokojeně, vrátil se pro svůj vak a pak se konečně vydal k dispečinku, kterému se stále setrvačně říkalo

centrální, i když už po několik století se stavěla řídicí střediska pro jednotlivé sektory s jediným ovládacím pultem, pro jednoho operátora.

2.

Planina vypadala z té výšky jako posypána pohybujícími se makovými zrnky. Poutníci. Tisíce poutníků. Abrat si povzdechl. Po několik generací toužili kněží po návratu věřících, po oživení ztichlých nádvoří a po tom, aby před Archu byly opět kladeny stovky květů. On byl ten Nejvyšší, který se dočkal. On byl ovšem také Nejvyšší, který zklame své předchůdce i všechny věřící.

"Pane. Pane!" Tichý, ale naléhavý hlas si jen pomalu nacházel cestu do Abratovy mysli. Nejvyšší zmámeně zvedl hlavu. Planinu už pokryl soumrak, terasa kláštera ale byla ozářena světlem vycházejícím z otevřených dveří jeho pokoje. Abrat před sebou spatřil mladého muže v bílém rouchu Vyvolených, který mu podával číšku s kouřícím aromatickým nápojem. Velekněz nabízený nápoj vypil a náhle se zachvěl. Ar-Suhírovi to neuniklo.

"Pane, měl bys jít dovnitř, už je velmi chladno." Abrat lehce přikývl a přešel z terasy do místnosti. Mladý muž ho uctivě následoval. Zavřel za ním dveře a přiložil do krbu. Nejvyšší zatím usedl do svého křesla a přikryl se připravenou kožešinou. Ar-Suhíra znovu naplnil číšky z bohatě zdobené konvice, jednu položil na stůl, téměř zaplněný množstvím svítek, poblíž Abratova křesla a druhou na zem k jeho nohám, kam usedl na ručně tkaný koberec.

„Tak tedy, kde jsme skončili?“ zeptal se velekněz. Oba věděli, že je to pouze řečnická otázka, která má umožnit Ar-Suhírovi zopakovat v krátkosti včerejší lekci. Zatímco učedník vyprávěl svým měkkým, melodickým hlasem dávný příběh, Abrat si znovu bedlivě prohlížel jeho inteligentní čelo, moudré a vidoucí oči, pevná ústa. Vyvolený. Dvojnásob vyvolený.

Podle prastaré tradice každoročně přiváděli různí místní kněží do kláštera na Vysoké Hoře několik malých chlapců, kteří podle znamení provázejících jejich narození měli naději stát se učedníky a posléze nástupci nejvýznamnějších klášterních hodnostářů. Všichni adepti byli po

vykonání očištných obřadů přivádění před Nejvyššího, jenž pátravě vstupoval do jejich mysli a vždy s napětím očekával, zda se chlapcova mysl naopak prolne do jeho, zda uslyší stejný harmonický zvuk a uvidí stejně zářivé světlo jako kdysi, v okamžiku, kdy si předchozí Nejvyšší, Rab-Ašan, vybral za svého učedníka jeho.

Léta ubíhala a Abrat se už začal vzdávat naděje, když před více než třinácti lety před něj postavili malého tichého chlapce, skoro ještě batole, který se mu díval soustředěně do očí. A tehdy se konečně dočkal; naplnil se známostí hudbou a světlem, všechno zmizelo, zůstal jen on a chlapec, který k němu neobratně, ale jistě vykročil.

Ar-Suhíra dokončil vyprávění. Nejvyšší pokýval spokojeně hlavou. Přestože část jeho mysli se věnovala vzpomínkám, stačil sledovat i mladíkovo vyprávění. „Výborně, synu.“ usmál se a sáhl po jednom ze svitků. „Blíží se tvé zasvěcení a je na čase, aby ses seznámil s nejvyšším tajemstvím naší víry, aby ses seznámil s historií Archy.“

3.

Čím blíže byl Ntai-Si II centrálnímu dispečinku, tím víc se na zemi povalovalo RD karet, až nakonec před vchodem do místnosti narazil na několik otevřených, napůl vysypaných krabic, do kterých se karty ukládaly. Pomyslel si překvapeně: Peter do těch krabic musel snad kopat, to jinak není možný! Buď trénoval na mistrák v galafotbalu, nebo se pěkně vztekal. Při té představě se nahlas rozesmál. Živě si vzpomněl na svá elévská léta u Stonea, přezdívaného Hurikán Peter.

Jasně, že se vztekal, ale proč? Práce operátorů na řídicích střediscích byla vcelku nudná, rutinní. Ntai si už mnohokrát říkal, že na údržbu center v zaběhaných sektorech, mezi které TS-18-AM-6-O rozhodně patřil, by stačila dvoudenní návštěva technika, dejme tomu jednou za půl roku. Ale vedení trvalo na nepřetržitých, čtvrt roku trvajících směnách. Nakonec, proč ne – kdyby se přešlo na tento systém, on by přišel o slušně placenou práci, která mu umožňovala prakticky veškerý čas trávit po svém.

Když Ntai konečně vstoupil do centrálního dispečinku, pochopil, že tentokrát jeho služba nebude rozhodně nudná. A s tím volným časem že to asi bude všelijaké. RD karty v krabicích i volně byly všude, stejně jako nekonečné tiskové sestavy, plné obludných rovnic. Rychle přelétl zrakem stěnu poskládanou z monitorů, ale všude spořádaně naskakovaly v pravidelných intervalech sloupce čísel a písmen. Všude, až na obrazovku v levé dolní části stěny. Na ní se vlnila nekonečná, barvy měnicí spirála, oznamující totální kolaps Projektu ZO na planetě Linora.

Ntai nechápavě zavrtěl hlavou. Kdyby střídal nějakého moulu začátečníka, prosím, ale Peter že by ... Ačkoli, v životě nikdy nikdo neslyšel, že by porucha na některém řídicím středisku vedla až k objevení spirály. Je to rozhodně záhada. No, on se rozhodně nenechá vyvést z klidu, dokud nebude mít víc informací.

Zamířil do kabiny určené jako ložnice operátorů, kupodivu vzorně uklizené, a odložil si tam svůj vak i knihu, kterou mu předal Peter. Potom si zašel do kuchyňky. Ta byla, až na pár náhodně zatoulaných karet, také celkem v pořádku, Ntai si naložil servírovací stůl jídlem a pitím a převezl si ho do ložnice. Zaparkoval ho těsně vedle svého lůžka, na které se pohodlně uvelebil, a nedočkavě otevřel ručně psanou knihu. Na první straně byl velký nápis Palubní deník, díl VI. Přísně neoficiální verze. Pouze pro operátory!!! Pod tím ještě většími písmeny, odlišným rukopisem: Zápisy nejsou povinné, ale pište všichni! Níže na stránce pak bylo připsáno: Četba na vlastní nebezpečí. A úplně dole: Rábůne, ty starej vole, dík za stránky 245-261! Navždy změnilý můj život. Zešílel jsem! R.-Li. Na pravém okraji, shora dolů, bylo vmáčknuto: Ať žije papír! Ať žije tužka! Ať žiju já!

Ntai se zazubil. Tyhle operátorské deníky, to byl báječný vynález. Nikdo už dnes neví, kdo založil první, ale rozhodně se po operačních střediscích rozšířily doslova kosmickou rychlostí. V nudě a stereotypu dlouhých směn ze sebe operátoři dokázali vykresat to nejlepší, a tak jednotlivé deníky byly neopakovatelnou směsicí povídek nejrůznějších žánrů, ilustrací a kreseb, vtipů i filosofických úvah, útržků životopisů i zajímavých a velmi neučesaných komentářů o dění v příslušném sektoru; to samozřejmě jen tam, kde ještě něco zajímavého k pozorování bylo. Ntai se občas zamýšlel nad tím, zda vedení o denících doopravdy neví nebo se jen tak tváří. Ale nakonec, byla to nevinná zábava a pomáhala operátorům přežít úmorné služby v relativně dobrém duševním zdraví. A pak, v nejstarších denících se dala nalézt spousta informací o jednotlivých planetárních systémech a o problémech při zavádění Projektu ZO. Při troše dobré vůle se deníky daly považovat za učebnice historie pro operátory.

Ale ta teď Ntaie-Si II vůbec nezajímala. Potřeboval se naopak dozvědět něco o posledních

událostech na této stanici. Nalistoval si začátek zápisů psaných známým Peterovým rukopisem. Pod datem 25-tei-7053 NGČ byla obvyklá úvodní Peterova karikatura sebe sama sedícího sklesle na hromadě krabic a pod kresbou popiska: Bože! Do jaké prdele jsi mě to zase poslal! Ntai se potěšeně ušklíbnul a pomyslel si, že před třemi měsíci byl Peter rozhodně v dobré psychické formě.

4.

Abrat podal svitek Ar-Suhírovi a řekl mu: „To je Nebeský Nekonečný Kodex. Čti.“ Ar-Suhíra lehce svraštil obočí při zaslechnutí podivného a neznámého názvu. Potom opatrně rozvinul křehký svitek a zřetelně vyslovil: „Nečiň jinému to, co nechceš, aby bylo činěno tobě.“

Nejvyšší se pousmál nad mladíkovým výrazem; stejně tak se musel tvářit téměř před padesáti lety on, když mu Rab-Ašan dal přečíst stejná slova. Jak jednoduše a obyčejně napoprve zněla a jak hluboký byl jejich smysl! Ale k tomu došel on sám až po mnoha a mnoha letech. Proto byl Kodex určen pouze prvním Vyvolenému a Zasvěcenému a po něm ostatním Nejvyšším, pro řadové věřící byl rozveden do jednotlivých příkazů, kterým se říkalo Sedm článků dohody.

Nezabiješ. Nepokradeš. Nepojmeš krev své krve. Neublížíš bližnímu svému skutkem ani myšlenkou. Neoklameš. Nepojíš zakázaných rostlin ni zvířat. Nezapomeneš.“ Abrat si uvědomil, že jednotlivé články vyjmenoval nahlas a že se k němu Ar-Suhíra přidal. Laskavě se na něj usmál a pokynul mu, aby odložil svitek zpátky na stůl a aby opět naplnil prázdné číšky.

Po chvíli mlčení se napil a obrátil se na svého žáka: „Asi se ptáš, jak Nebeský Nekonečný Kodex souvisí s Archou, o které jsem Ti slíbil vyprávět.“ Ar-Suhíra přikývl. O Kodexu slyšel dnes poprvé a o Arše věděl jen to, co všichni: že je to prastarý kultovní předmět, uložený v jejich klášteře, o kterém se dlouhá staletí soudilo, že je nenávratně ztracen. Této skutečnosti začali věřící v nedávné době připisovat to, že jejich modlitby přestaly být vyslyšeny, a otázky, zprvu jen šeptané, co že vlastně kněží s Archou provedli, se stávaly čím dál důraznější. Nakonec pod jejich tlakem před týdnem Abrat vydal prohlášení, že Archa se stále nachází na Vysoké Hoře. A nastalo nevyhnutelné. Věřící se jednotlivě i po celých obcích vydali ke klášteru, aby se přesvědčili na vlastní oči o její existenci a aby vyslovili své prosby přímo před Archou, když

modlitby, prováděné již po generace kdekoli, přestaly být účinné.

Abrat tiše sledoval tok myšlenek svého učedníka. „Ano, Ar-Suhíro. To všechno je pravda. Ale nic to nevypovídá o souvislosti Archy s Kodexem, o jejich síle ani o tom, jak jsme k těmto předmětům přišli.“ Nejvyšší upil ze své číše a skoro zašeptal: „Tak poslouchej ...“

5.

Ntai obrátil list a začel se do prvního z Peterových zápisů.

"Smrdí to tu jak v bordelu. Kráska Celia Kim proklela mě, sektor, vedení i Linoru a zmizela tak rychle, že jsem jí zase nestačil požádat o ruku. Opět mám šťastný den." Ntai změnil polohu na lůžku a pomyslel si, že ze služebních záznamů by se asi všechno dozvěděl rychleji, tento způsob však byl rozhodně zábavnější. Navíc mu Stone knihu sám vtiskl do ruky.

Pro operátory existovaly tři způsoby, jak získat informace o sektoru, na který budou dohlížet. Služební záznamy, které prováděly automaticky počítače; jen vyjímečně operátor sám připojil komentář k nějaké mimořádné události. Osobní sdělení při předávání směny. A deníky. Mimo sektor bylo vedením zakázáno hovořit o čemkoli týkajícím se Projektu ZO. Tento zákaz byl kupodivu všeobecně respektován, dokonce do té míry, že zatímco střídaný operátor nepověděl o opouštěném sektoru jen to, co nevěděl, střídající o oblasti, ze které přicházel, nikdy nepromluvil ani slovo.

To je rozhodně zvláštní, pomyslel si Ntai, jako by panovala určitá nechuť vědět příliš mnoho. O

Projektu ZO se ledasco šuškal, ale určitě nevěděl nikdo nic. Tedy nikdo z obyčejných smrtelníků, vedení samozřejmě ano, jenže ti se téměř tvářili, že Projekt ZO neexistuje, a tudíž ani řídicí střediska, ba dokonce ani operátoři. Ntai se zasmál. No, to už jsem trochu přestřelil, řekl si. Ale stejně je to všechno divné.

Otevřel si plechovku Gé-pina a pomalu prohlížel následující stránky – hledal známky změny Peterovy nálady. A našel.

03-iti-7053 NGČ. Už je to tady, přesně jak mě Celia strašila. Linora měla jeden kolaps za druhým. Zbláznili se tam nebo co? Jen jsem dal spojení do pořádku, okamžitě ho přetížili. A taky těch nesmyslů, které musí program eliminovat. Požádal jsem vedení na naší drahé Nari o povolení rozšířit kapacitu, ale to asi chrápe. Začnu na tom dělat, pokud to schválí, budu mít práci hotovou, pokud ne, alespoň se zabavím. Rozhodl jsem se zatím zapínat příjem z Linory jen každý den na pět minut.

6.

Za úsvitu dějin vedl Ma-Rûn svůj kmen přes poušť Naramo již dvacátý den, když se konečně začaly objevovat zprvu chudé trsy trávy, potom i keře, a nakonec došli mezi vzrostlé zelené stromy. Všude vûkol bylo dostatek pastvin, které se, protkány drobnými potůčky, mírně svažovaly k veliké úrodné řece. Ma-Rûn zastavil svůj kmen a ten mu začal blahorečit, i ti, kteří ho ještě včera zatracovali.

Ale Ma-Rûn jim poručil, aby obětovali Velkému Neznámému Večerní píseň a uložili se ke spánku. Sám pak se vydal ve světle Malého Nočního Slunce až k řece, aby zde vykonal očištnou koupel a strávil noc díkuvzdáním Tomu, který šťastně vedl jeho kroky po dobu pouti.

Když se s ranním rozbřeskem probudili první spáči, spatřili svého vůdce sedět pod košatým stromem. U nohou mu ležela nemalá nevelká hranatá schrána neobvykle pravidelného tvaru. Byla neobyčejně hladká, stříbřitě lesklá a její stěny připomínaly ty nové kouzelné předměty,

kterým se říkalo zrcadla, ale když se k ní starý Zuria jako první přiblížil, nespátřil svůj odraz. Naopak, zdálo se, že podivná schrána světlo neodráží, ale pohlcuje.

Ma-Rûn povstal a mlčky čekal, až se celý kmen shromáždí kolem něho. Konečně promluvil. Vyprávěl, jak u řeky narazil na Nebeskou loď, ze které vystoupil Velký Neznámý. Že k němu mluvil nejprve nesrozumitelným jazykem, potom však vstoupil do jeho hlavy a od té chvíle Ma-Rûn jasně rozuměl všem slovům, která k němu Bůh pronesl.

Po celou noc Velký Neznámý hovořil s Ma-Rûnem a předal mu mnohá poznání a dovednosti. Před koncem noci Ma-Rûn musel složit slib věrnosti a poslušnosti za sebe i svůj lid. Poté obdržel od Velkého Neznámého tuto Archu, která v sobě skrývá Boží zákony a prostřednictvím které on může s Bohem hovořit a vyslovovat přání svého lidu, jež Velký Neznámý slíbil plnit, nebudou-li odporovat jeho zákonům.

Ma-Rûn se dotknul levou rukou zlatého kotouče, který zářil na horní desce Archy, a hle, ta se v dolní části otevřela a vysunula se skrytá přihrádka, ve který byly uloženy dva svitky. „Vyvolený! Zasvěcený!“, zašuměl kmen a všichni poklekli a sklonili před svým vůdcem čela k zemi.

Ten rozvinul větší ze svitků a oslovil svůj lid: „Tak jako já jsem přísahal věrnost a poslušnost Bohu, tak budete přísahat vy mně, že budete ctít a dodržovat těchto Sedm článků dohody, kterou jsem za vás uzavřel s Velkým Neznámým. Opakujte po mně: Nezabiješ ..... Nepokradeš ..... Nepojmeš krev ...“

Abrat unaveně zavřel oči a umkl, ale Ar-Suhíra, teď převtělený do dávného vůdce, dořikal prastará slova dohody.

09-iti. ...první zmínku o výpadku Linory jsem našel v roce 7050 NGČ. Trval několik minut a spojení se obnovilo automaticky, bez zásahu operátora. V témže roce se stejná závada opakovala ještě třikrát, v roce 51 celkem jedenáctkrát, další rok osmadvacetkrát. Za půlku letošního roku zatím čtyřicetkrát. Vždycky se to opravilo samo, ale doba výpadků se stále prodlužovala. Celia-Kim zaznamenala, že během jejích tří měsíců fungovalo spojení vlastně pouhých několik dnů ...

15-iti. ...rozhodně zajímavá planeta. Extrémní rozdíly v plynutí času, během mé směny tam uplyne téměř 60 let jejich času ...

24-iti. ... nemůže být náhoda, že první poruchy Linory se začaly objevovat nedlouho poté, co Projekt ZO vstoupil v tomto sektoru do 3. etapy. .... Nemůžu stále najít žádné podrobnosti o PZO!

05-nabu. ... nic konkrétního, i když jsem prošel všechny služební záznamy, deníky, příručky a dokonce i oběžníky, které jsem tu našel.

08-nabu. ... když vezmu v úvahu šeptandy a fámy a spojím to s útržky informací, o jejichž významu neměli pisatelé asi ani ponětí, vychází mi něco neuvěřitelného. Využil jsem svého práva na přístup do indexových archivů a spojil jsem se s Centrální galaktickou knihovnou, aby mi vyhledali nějaké knihy o historii 4. tisíciletí NGČ.

8.

Abrat se pohnul jako první. „Je chladno. Přilož do krbu, synu.“ Ar-Suhíra se zvedl, aby splnil veleknězovo přání. Potom připravil čerstvý nápoj a naplnil číšky. Očima se otázel, zda má Nejvyšší ještě nějaký požadavek, a když Abrat zavrtěl hlavou, usedl opět k jeho nohám. A velekněz pokračoval ve vyprávění.

Ma-Rûn byl první z lidí, který dovedl hovořit s Velkým Neznámým. Ale musel tak činit ve svatyni, kterou mu Bůh přikázal zbudovat, ve skrytu před zraky svého kmene. Tam usedal před Archou. Krátce položil svou pravou ruku na zlatý kotouč a po chvíli již cítil ve své hlavě přítomnost Boha, kterému vyprávěl a kladl mu otázky. Většinou se Ma-Rûnovi dostávalo jasných odpovědí, jen někdy mu Velký Neznámý sdělil, že se dotkl příliš brzy Tajemství, že tuto otázku náleží položit až dětem dětí jeho dětí.

Po dlouhé roky tlumočil Ma-Rûn podle dohody Bohu přání svého lidu. Věděl, že musí své žádosti pečlivě zvažovat, aby byla ve prospěch celého kmene, protože jinak by mu Bůh nepomohl. A tak Ma-Rûn žádal o rady jen zřídka a Velký Neznámý mu vždy dal vnuknutí, jak postupovat, aby bylo jeho lidu pomoheno.

Jednoho dne, po noci strávené před Archou, nechal si Ma-Rûn předvést všechny mladé chlapce kmene. Každému se začel do očí a pak si jednoho z nich vybral za svého žáka. Naučil ho všem tradicím i nově získaným vědomostem a pak, když chlapci bylo šestnáct let, zavedl ho před Archu a provedl obřad zasvěcení. Vložil svou dlaň do zlatého kruhu a požádal Velkého Neznámého, aby pohlédl na jeho žáka. Potom položil do zlatého kotouče pravou ruku Vyvoleného a čekal. Viděl pak, jak do hlavy jeho učedníka vstupuje Bůh a jak mu přikazuje, aby vložil svou levou ruku. A hle, Archa se otevírá a v tajné schráně se objeví dva svitky, které Vyvolený už smí vyjmout a číst, neboť Velký Neznámý ho přijal.

Abrat se podíval vážným pohledem na Ar-Suhíru. „Takto po celé věky přiváděli velekněží své nástupce k Arše a prosili Velkého Neznámého, aby na ně milostivě pohlédl a promluvil. Nikdy se dosud nestalo, že by Bůh jejich prosby oslyšel.“ Abrat se odmlčel, sklopil hlavu k zemi a zašeptal: „Zítra by mělo dojít k tvému zasvěcení, Ar-Suhíro. Ale nedej, neboť Velký Neznámý již po mnoho let nepřichází.“

Ntai si otevřel další Gé-pino a převrátil pár následujících stránek, zaplněných Peterovými obrázky. Většinou to byly vlastní karikatury. Byl zvědavý, co se Stoneovi podařilo vypátrat o Projektu ZO. On sám se poprvé dozvěděl o jeho existenci z rukopisu své babičky, historičky. Ta po celý svůj život shromažďovala veškeré dostupné útržky informací o Projektu ZO, na které při své práci narazila. A v posledních letech svého života je zpracovala do studie, přestože věděla, že tato její práce, jako jediná, nebude nikdy publikována.

Když byl v roce 3200 NGČ slavnostně zahájen Program pro rozvoj inteligence, téměř nikdo nepochyboval o tom, že je to krok správným směrem. V první fázi bylo podle složitých geologicko-biologických algoritmů do programu zařazeno 296 planet 1. okruhu. Ntai nikdy přesně nepochopil podstatu klíče, ale babička ve své knize tvrdila, že na každé planetě byly vybrány dva až čtyři živočišné a několik rostlinných druhů k rychlenému vývoji pomocí genetických manipulací. Během následujících čtyř století bylo do programu zapojeno dalších 859 planet 2. okruhu. Na všech planetách byly vybudovány vědecké základny, ve kterých pracovaly týmy špičkových odborníků téměř dva tisíce let.

Čas od času však docházelo na různých místech k neřízeným a nekontrolovatelným mutacím a bylo nutné provést likvidaci celého šlechtěného druhu. Proto začaly proti Programu pro rozvoj inteligence vystupovat nejrůznější planetární organizace a galaktická sdružení. Pod jejich tlakem bylo oficiálně oznámeno, že Program je ukončen, ovšem pravdou bylo, že v nejvyšším utajení se v něm pokračovalo až do roku 5195 NGČ, kdy byly na základě rozhodnutí Galaktické etické rady všechny genetické manipulace zakázány. V této souvislosti vydala Rada ještě další usnesení: nařídila přísně utajit před veřejností, na kterých planetách a u kterých druhů byl Program pro rozvoj inteligence realizován, a stanovila povinnost starat se o všechny geneticky upravené druhy, a to veškerými dostupnými, nenápadnými a nenásilnými prostředky. Kterýsi vtípálek po zasedání Rady prohodil: „Jo, stvořili jsme je, tak teď pro ně budeme fungovat jako zásilkový obchod. Všechny jejich požadavky budeme plnit: nemožné ihned, zázraky do třech dnů.“

Tak vznikl krycí název Projekt Zásilkový obchod. Období Programu pro rozvoj inteligence se označilo jako 1. etapa Projektu ZO. Všech více než tisíc planet bylo rozděleno do jednotlivých sektorů, nad kterými byl svěřen dohled speciálně vyškoleným operátorům. Na rozdíl od 3. etapy, kdy jedna směna trvá tři měsíce, první operátoři dohlíželi na přidělené planety prakticky po celý svůj život. Ovšem veřejnost se o jejich práci nikdy nedozvěděla, protože pro ni neexistovali, stejně jako neexistoval Projekt ZO.

10.

Ticho přerušil praskot polena v krbu. Abrat si odkašlal a řekl: „Měli bychom se najíst, synu, dnešní noc bude ještě dlouhá.“ Mladý muž odešel. Velekněz zatím přiložil do krbu a přisunul blíže k ohni stůl a dvě křesla. Potom sňal z krku malý klíček a z velké tmavé skříně v rohu místnosti vyjmul bohatě zdobenou truhlici. Postavil ji vedle křesla a usedl. Hodnou chvíli hleděl zamyšleně do ohně, než se vrátil Ar-Suhíra v doprovodu dvou noviců, kteří položili na stůl podnosy s pokrmy a nápoji, mlčky se uklonili a odešli.

Oba muži si popřáli dobré chuti a pustili se do jídla. Zatímco Nejvyšší jedl jen střídavě, mladík s překvapením zjistil, že má velký hlad. Abrat ho sledoval s láskyplným úsměvem a když viděl, že chlapec snědl všechno své jídlo, přisunul mu svůj podnos. Ar-Suhíra jej rovněž vyprázdnil a spokojeně se na svého učitele usmál. Velekněz odpověděl také úsměvem a vybídl chlapce, aby odnesl prázdné nádobí za dveře a přisednul. Potom vyňal z truhlice stříbřitou hladkou skříňku.

Ar-Suhíra užasle vydechl: „Archa.“ Nejvyšší přikývl a nejprve levou, potom pravou rukou se dotknul zlatě se lesknoucího kotouče na její horní ploše. „Nic,“ zašeptal zoufale, „stále nic.“

11.

Ntai listoval dál, až narazil na dlouhý zápis. Z písma bylo patrné, že Peter psal v chvatu a rozrušení.

20-nabu ... soudím, že od počátku 4. do počátku 6. tisíciletí byly prováděny na některých planetách genetické experimenty. Snad docházelo dokonce i k přesunům některých živočichů a rostlin mezi planetami a k jejich vzájemnému křížení. ... Pravděpodobně jsme chtěli rychle

vytvořit civilizaci na podobné úrovni jako byla naše, abychom se necítili tak sami. Taková zrůdnost! Zdá se, že po roce 5195 NGČ, kdy z rozhodnutí Rady začaly být budovány řídicí stanice pro jednotlivé sektory, už k žádným genetickým zásahům nedošlo. .... Stanice jsou po celou dobu na veřejnosti prezentovány jako vědecké pozorovatelný, ovšem ve skutečnosti mají jediný úkol: starat se o to, co jsme vytvořili. ... V průběhu času se ukázalo, že nové druhy jsou většinou málo životaschopné, degenerují, vymírají na choroby nebo – ponechány samy sobě – nedokáží se dostatečně rychle přizpůsobit měnícím se podmínkám a jsou odsouzeny k vyhynutí vedle přirozeně se rozvíjejících původních druhů. ... Na některých planetách však před vyhynutím zmutovaného života došlo k jeho obrovskému rozmachu a tím i k likvidaci všech ostatních živých organismů.

Ntai prudce zaklapl deník, byl příliš otřesen na to, aby pokračoval v četbě. Nemohl pochopit bohorovnost svých předků, kteří se pustili do takového experimentu na živých bytostech. A neméně se ho dotýkalo, že celý tento projekt byl zcela utajen a zamlžen. Pravda, nebylo to nic, čím by bylo možné se chlubit, ale byla to součást historie lidstva a nikdo neměl právo tuto skutečnost zamlčet.

12.

Ar-Suhíra bázlivě vztáhnul ruku a dotkl se prsty hrany skříňky. Abrat se nejprve prudce pohnul, jako by mu v tom chtěl zabránit, potom však složil ruce do klína a řekl: „Kdybys totéž udělal v době, kdy Archa ještě žila, těžce bys onemocněl nebo dokonce zemřel.“

Po celé generace se směli dotknout Archy jen Zasvěcení. Každý z nich si během času pečlivě vybral svého následovníka a představil ho skrze Archu Velkému Neznámému, který prozkoumal jeho mysl a přijal ho. Všichni velekněží se k Velkému Neznámému obraceli jen po zralém uvážení, ve prospěch celého kmene. A Bůh vždy poradil a pomohl v těžkých dobách, ať už nás trápila dlouhá sucha či ledové roky, nemoci, útoky dravé zvěře nebo mračna hmyzu.

Když se však v běhu staletí kmen rozrostl a rozptýlil se do všech stran, začalo být pro velekněze obtížné posoudit, co je ku prospěchu všemu lidu, neboť co jednom prospívalo, lidem na druhém konci světa škodilo. Proto Nejvyšší vyslal kněží, aby lidi vedli a podávali mu zprávy o

spravedlivosti jejich přání. Ale kněží splynuli se svým lidem a přání všech se zdála oprávněná a Nejvyšší už nedokázali o všech mluvit s Velikým Neznámým. I přikázal Bůh jednoho večera veleknězi Kerlanovi, aby dal zbudovat na Vysoké Hoře klášter a odešel tam se svým Vyvoleným i dalšími kněžími. Když tak Kerlan učinil, oznámil mu Velký Neznámý, že napříště jim je dáno žít zde v ústraní a starat se o vzdělání svých nástupců i těch z lidí, které on do kláštera pošle. A že od této chvíle dovoluje, aby každý z lidu s ním mluvil přímo, bez prostřednictví Archy, jejíž tajemství však bude nadále zachováno.

13.

Ntai-Si II se jen těžce probouzel ze sna, ve kterém létal nad mrtvými písky neznámých světů nebo prchal před beztvarymi bytostmi. Když se umyl a převlékl, přešel do dispečinku. Pohled na obrazovky mu řekl, že se od včerejška nic nezměnilo. Ntai si povzdechl a začal ukládat rozházené RD karty do krabic a ty do skříní. Potom si prohlédl poslední Peterova služební hlášení, v nich Stone stále naléhavěji urgoval u vedení na Nari povolení přeprogramovat řízení Linory na stupeň 4-C-253. Odpovědi byly stereotypní: navrhované řešení se prověřuje, nadále je povoleno situaci pouze monitorovat.

Ntai usedl ke klávesnici, vyfukal kód Centrály a napsal: Prověřuji stav sektoru. Linora v kolapsu. Žádám o instrukce. Chvilku zaváhal a pak připsal: Navrhují přejít na 4-C-253. Žádám o povolení. Odeslal zprávu a vydal se do kuchyňky připravit si snídani. Potom se vrátil do ložnice, uvelebil se v křesle a otevřel deník v místě, kde v noci s četbou skončil.

21-nabu ... Na několika málo planetách podle všeho ale skutečně došlo k rozvoji inteligentního života. Když Rada usoudila, že je na takové výši, aby bylo možné s ním komunikovat, byly na příslušné planety vyslány výsadkové lodě, jejichž posádky měly za úkol navázat kontakt s nejperspektivnějšími jedinci, poučit je a předat jim zákony a komunikační zařízení. .... V sektorech, kde ke kontaktu došlo, bylo od té doby hlavním úkolem operátorů udržovat stálé spojení se zasvěcenými a jejich prostřednictvím pomáhat celému druhu. Práce operátorů byla nepřetržitá a vyčerpávající nejen proto, že na planetách bylo obvykle odlišné plynutí času, ale i proto, že bylo velmi obtížné nalézt správnou hranici mezi ochranou a nenápadným vedením a manipulací. Všechno záleželo na schopnostech a osobnosti operátora, který měl ve svěřeném

sektoru takřka neomezené pravomoci. Protože bylo velmi obtížné proniknout do mentality vytvořených bytostí, zůstávaly tříčlenné skupiny operátorů na jedné stanici po celý svůj profesionální život a vždy v posledním roce před svým odchodem na odpočinek každý z nich zaučoval svého nástupce.

24-nabu ... těžko říct, jaké všechny důvody vedly Radu k tomu, aby provedla radikální změnu v projektu ZO. Zdá se, že se ochrana a vedení bytostí na planetách občas vymkla z rukou buď operátorům nebo – mnohem častěji – zasvěceným. Současně se populace pravděpodobně rozrostly natolik, že bylo prakticky nemožné nadále zajišťovat kontakt a starat se o potřeby celku tímto způsobem. ... Byly vyvinuty takové komunikační prostředky, aby nebylo zapotřebí jediného prostředníka.

25-nabu ... Na stanicích byla vybudována nová zařízení, umožňující přímou komunikaci, a jejich provoz byl zcela zautomatizován. Celoživotní služba operátorů se stala nepotřebnou a tak byly zavedeny tříměsíční turnusy. ... Přestože bytosti na kontrolovaných planetách komunikovaly se zařízením přímo a individuálně, osobní spojení se zasvěcenými zůstalo zachováno. ... Pravomoc operátorů byly silně omezeny, nový systém veškerá jeho spojení kontroloval a reguloval. V podstatě mu zůstala jen možnost nadále sledovat vývoj na planetách a přes původní komunikační zařízení provádět přiměřenou osvětu.

14.

„A tak již po mnoho generací žijeme zde, na Vysoké Hoře, vzděláváme se, ale na dění vnějšího světa už nemáme žádný vliv. A nyní jsem ztratil i schopnost spojit se s Velkým Neznámým.“ zakončil své vyprávění Abrat. „Ale ty jsi s Bohem ještě musel mluvit, vždyť jsi Zasvěcený!“ vyhrkl Ar-Suhíra.

„Ano, synu. Byl jsem mu svým učitelem představen a on mě přijal. I později se mnou několikrát hovořil, ale čím dál řidčeji a nyní již téměř dvacet let nepřichází vůbec. Nemyslím, že by to bylo mou osobou,“ řekl váhavě, „už Rab-Ašan měl podobné potíže, i jeho předchůdci. Jen ne tak často, jen ne tak dlouhou dobu.“ Ar-Suhíra se znovu dotknul Archy. „Bůh již nenaslouchá.“ zašeptal. „A do příštího slunce západu sem dorazí všichni ti, kteří věří v tvou pomoc.“

Velekněz se schoulil. „Celé věky nás nikdo nepotřeboval. Všichni si žili po svém, nedbali Sedmi článků dohody a na nás zapomněli. Nyní ode mě očekávají bývalou ochranu a já jsem zcela bezmocný. Zítra bych tě měl spojit s Velkým Neznámým. Zítra bych měl uklidnit svůj lid. A nic z toho nedokážu.“

15.

Pípání, které se ozývalo z centrálního dispečinku, vytrhlo Ntaie ze čtení. Zpráva z Nari, napadlo ho. Nedočkavě pospíchal k řídicímu pultu. Text byl krátký: Galaktická etická rada nepovoluje v případě Linory návrat na stupeň 4-C-253. Projednáváme úplné odpojení Linory ze systému. Monitorujte nadále situaci a vyčkejte dalších instrukcí.

To jsem se toho dozvěděl, odfrknul si znechuceně Ntai a vrátil se k deníku.

01-lew ... Rada opět nedomyslela důsledky svého rozhodnutí. Uměle vytvořené bytosti, které byly nepřetržitě pod naší kontrolou, vedením a ochranou, neuměly zacházet se svou svobodou. Jejich individuální přání byla natolik protichůdná a natolik odporovala daným zákonům, že kontrolní systém komunikačního zařízení se začal hroutit. ... Nevím, jak to vypadá na jiných planetách, ale na Linoře došlo postupně k devastaci všech morálních hodnot.

05-lew ... Nějakým zázrakem se systém na chvíli vzpamatoval a podařilo se mi několik krátkých spojení. Zasněženým je tam nyní muž jménem Abrat. Je velmi vzdělaný a moudrý a možná by mohl s mou pomocí udělat něco pro záchranu své civilizace.

21-lew ... Za celou dobu se mi nepodařilo další spojení. .... Jediná cesta je vypnout celý automatizovaný systém a vrátit se k původnímu způsobu komunikace. Požádal jsem vedení o povolení k přeprogramování zařízení.

22-lew ... Situace na Linoře se zhoršuje, hrozí boje o dostupné zdroje potravin. ... přírodní katastrofy ... Vedení přikazuje vyčkávat. Zatraceně! Pokouším se posílit obvody pro Linoru, ale okamžitě se to zahltí. ... skoro posedlost, zachránit Linoru, protože to je jediná planeta v sektoru, která má ještě naději. Všechny ostatní jsou již bez života nebo mají pramalou šanci na jeho zachování. ... Vždyť jsme je vytvořili k obrazu svému ... nemůžeme je nechat se zahubit.

24-lew ... zjistil jsem, že by mě měl střídat můj přítel Ntai. Pokud tomu tak skutečně bude, tak tě prosím, Ntai, udělej všechno pro záchranu Linory. Podařilo se mi dát dohromady způsob, jak provést přeprogramování komunikačního zařízení, aby fungovalo jako kdysi, v 2. etapě PZO. Ale už nemám sílu, čas ani odvalu to udělat. Cítím se poražen a nedokážu se ti podívat do očí. Hodně štěstí.

Ntai si vybavil Peterův vyčerpaný obličej. Kolik informací si musel Hurikán Stone opatřit a vstřebat, pomyslel si, jak musel sám se sebou bojovat, než došel k rozhodnutí, že je nutné vypovědět poslušnost vedení. A jakou důvěru musí mít ke mně, když mě požádal, abych udělal to, co on nedokázal. Ntai ještě chvíli nehnutě ležel, potom se zvedl a s deníkem v ruce odešel do dispečinku. Posadil se před řídicí pult a otevřel deník na stránce, která začínala slovy: Nejdřív vypni pojistný okruh SO-43-49 ...

16.

„Ale něco přece udělat musíme!“ vykřikl Ar-Suhíra. „Oznámím všem, že Velký Neznámý mi sdělil, že jsme již velké děti, které nadále nepotřebují jeho pomoci. Že se máme vrátit k dodržování Sedmi článků dohody. Seznámím poprvé všechny lid s Nebeským Nekonečným Kodexem.“ Abrat se po dlouhé době pousmál: „Jen moje roztržitost způsobila, že svitky nejsou uloženy v nitru Archy, jak je určeno.“

„Ale to je málo! Musíme se snažit nahradit pomoc Boží!“ rozhorlil se mladík. „Víš, Ar-Suhíro, Velký Neznámý není Bůh.“ řekl vážně Abrat. „Je to bytost jako my, náš starší bratr, jen mnohem chytřejší a mocnější.“ Ar-Suhíra vyskočil. „Není Bůh? Znamená to, že jsi mě vychovával ve lži? Že všichni jsme vyrostli ve lži?“

Abrat povstal a položil mu konejšivě ruku na rameno. „Jsem první, komu Velký Neznámý řekl pravdu. A pak se odmlčel, navždy. Co jsem měl dělat? Celé roky jsem přemýšlel o jeho slovech a hledal východisko pro svůj lid. Věděl jsem, že přijde tato chvíle, kdy za mnou přijdou, a teprve tehdy budou ochotni naslouchat mým slovům. Víím, že potřebují pomoc a já tomuto úkolu chci dát všechny síly, které mi ještě zbývají.“

Pohlédl Ar-Suhírovi zkoumavě do očí: „Nemohu tě zasvětit Arše, jak káže tradice. Přesto se tě ptám, zda mi chceš pomáhat v mém díle. Opustím klášter a budu žít s lidem, jako první Zasvěcení, ale bez pomoci Velkého Neznámého.“ Mladý muž pohled opětoval, pak sklopil oči a vyšel na terasu. Dlouhou dobu hleděl vstříc probouzejícímu se dni a nové budoucnosti. Potom se energicky otočil a poklekl před Abratem. „Budu tě následovat, kam půjdeš, pane.“

17.

Abrat svého učedníka pozvedl a objal. „Děkuji ti!“ řekl rozechvěle. „A nyní ukryjeme Archu a opustíme navždy klášter.“ Nejvyšší přešel ke stolku, na kterém ležela skříňka. Pohládl její stříbřitý bok a položil na rozloučenou svou dlaň do zlatého kruhu. Náhle vykřikl a sesul se na kolena. Ar-Suhíra vykročil, aby svému učiteli pomohl, ale Abrat zvolal: „Nepřibližuj se! Ještě ne!“

Ar-Suhíra tiše a nehybně sledoval, jak se mění výraz veleknězova obličeje. Ještě nikdy neviděl na jeho tváři takové uvolnění a radost. Po době, která se mu zdála nekonečná, mu Nejvyšší

pokynul, aby se přiblížil. Uchopil jeho pravou ruku a přikázal pevným hlasem: „Opakuj po mně. Slibuji, že budu vždy ctít Nebeský Nekonečný Kodex, dbát dodržování Sedmi článků dohody a hájit blaho svého lidu.“ Když tak Ar-Suhíra učinil, položil velekněz jeho ruku na zlatý kotouč. Ar-Suhíra cítil, jak se mu tělem rozlévá teplé chvění a po chvíli ucítil ve své hlavě otázku: „Kdo jsi?“ „Jsem Ar-Suhíra, Vyvolený“, odpověděla jeho mysl. „Budu si tě pamatovat. Polož na kotouč svou levou dlaň.“ Ar-Suhíra poslechl a náhle viděl, jak ze skříňky vyjíždí tajná přihrádka. „Už nejsi jen Vyvoleným, Ar-Suhíro, jsi Zasněžený, jsi oprávněným nástupcem Abrata.“ Ar-Suhíra si uvědomoval, že hlas, který na něj mluví, nepřichází odnikud, že jej vnímá jen ve své hlavě. To v něm vzbuzovalo úzkost. „Kdo jsi ty?“ chtěl vykřiknout, ale slova mu nepřešla přes rty. „Jsem tvůj přítel. Velký Neznámý jménem Ntai.“ dostalo se mu odpovědi. „Jsem šťastný, že jsem se s vámi spojil. Víím, jakou pomoc potřebujete, ale dopřejte mi ještě trochu času, abych vám mohl správně poradit. Nyní se rozloučíme, ale před slunce západem se opět spojíme.“ Ar-Suhíra měl pocit, jako by mu z těla unikal život, cítil v hlavě nekonečné prázdno. Když se konečně vzpamatoval, viděl, že Abrat leží zhroucený v křesle a je velmi bledý. Přikryl ho a podal mu nápoj. Potom usedl u jeho nohou, vzal jeho ruku do dlaní a čekal, až se veleknězi udělá lépe.

„Už jsem nedoufal, že kdy ještě budu mluvit s Velkým Neznámým, že se mi podaří tě zasvětit.“ promluvil konečně starý muž dojatě. „Vše bude jako za starých časů, synu. Ať je to člověk nebo Bůh, bude nás nadále chránit a nenechá nás zahynout. Nemusíme opustit klášter, ve kterém jsme oba prožili téměř celý svůj život.“ Ar-Suhíra svého učitele něžně hladil po ruce a přemýšlel, jak dokáže vyslovit slova, která Nejvyššího raní.

18.

Operačním střediskem se ozývaly prapodivné zvuky. To Ntai, bez špetky hudebního nadání, zpíval svou vítěznou píseň. Podařilo se nám to, Petere, podařilo, hulákal z plných plic a poskakoval okolo řídicího pultu. Nakonec udýchaně usedl k řídicímu pultu. Klid, Ntai, klid!, okřikoval sám sebe. Musíš se teď zklidnit a rychle vymyslet, co jim poradíš. Otočil se ke klávesnici a chystal se zadat první data, když se ozvalo charakteristické pípnutí a z tiskárny se začala odvíjet zpráva.

Operátor Ntai, sektor TS-18-AM-6-O. Od Galaktické etické rady.

Víme o vašich nejlepších úmyslech, se kterými jste neuposlechl naše rozhodnutí a navázal opět spojení s planetou Linora. Jsme si vědomi toho, že naše rozhodnutí zatajit podstatu Projektu ZO, nebylo správné. Mnoho našich rozhodnutí v dávné i nedávné historii nebylo správných, proto jsme tak dlouho váhali s ukončením PZO. Peterovi Stoneovi, který je tu nyní s námi, se podařilo odhalit téměř všechny utajené skutečnosti. Nemohl ale nic vědět o tom, s jakou bolestí jsme sledovali postupné odumírání života téměř na všech planetách, zařazených kdysi do Programu pro rozvoj inteligence. Čím více jsme jim pomáhali, a zasahovali tak do jejich dalšího biologického i společenského vývoje, tím to bylo horší. Život se nám vytrácel před očima a mnoho sektorů je dnes již zcela mrtvých. Zdá se nám, že jediná možnost, jak alespoň někde život zachránit, je ponechat ho dalšímu přirozenému vývoji. Ale stejně jako vy cítíme odpovědnost za dílo svých předků, a tak jsme až příliš dlouho váhali s přerušением kontaktu. Mezitím se na mnoha planetách z nejrůznějších důvodů spojení samovolně přerušilo. Linora patřila mezi ně.

Rozhodli jsme se spojení už v žádném případě navazovat. Váhali jsme, zda si ponechat možnost dohledu na další osud Linory. Protože však případné zhoršení jejího stavu by nás mohlo svádět k dalším zásahům, jednomyslně jsme schválili s okamžitou platností odpojení všech komunikačních a monitorovacích zařízení.

Operátore Ntai, překročil jste své pravomoci a neuposlechl naše příkazy. V dobré vůli jste dal lidu Linory novou naději na naši pomoc, se kterou počítají, ale kterou nemohou dostat. Dovolujeme vám proto navázat ještě naposledy domluvené spojení. Je na vás, zda této možnosti využijete, a jak celou situaci vysvětlíte. Po skončení spojení okamžitě vypnete celé zařízení a budete čekat na přepravní loď, která je již na cestě.

Ntai-Si II zdrceně hleděl na papír. Přestože se v něm všechno bouřilo, cítil, že Rada má tentokrát asi pravdu. Jenže jak vysvětlí starému Abratovi a Ar-Suhírovi, kterého teprve před chvílí zasvětil a přijal, že je Velký Neznámý navždy a definitivně opustí? Jak si vůbec bez něho se vším poradí? Potom si vzpomněl na odhodlání, o kterém mu vyprávěl Abrat, se kterým chtěli velekněz a jeho žák jít na pomoc svému lidu. Možná, že ještě mají naději.

19.

Abrat nevěřícně hleděl na svého nástupce. „To nedokážeme!“ Ar-Suhíra vybuchl: „Ale vždyť ještě před chvílí jsme byli rozhodnuti opustit klášter a žít s lidem.“ „Ano, ale to byla naše situace beznadějná,“ opáčil velekněz, „jenže teď se nám nabízí pomoc.“ „Otče,“ oslovil takto Ar-Suhíra svého učitele poprvé, „celou dobu jsi mě učil tomu, že musíme zodpovídat sami za své činy. Připravoval jsi mě na dobu, kdy se budu muset starat o druhé bez tajemné pomoci. Já jsem to pochopil a vím, že musíme dokázat odolat všem životním nástrahám. Sami musíme přijímat rozhodnutí a nést jejich důsledky v dobrém i zlém.“

Nejvyšší hleděl na svého žáka a po chvíli se mu v očích objevil úsměv. „Máš pravdu, synu. Jsem na tebe pyšný. Zabal naše věci a připrav se na cestu. Vyrazíme co nejdříve.“ Ar-Suhíra se překvapeně zeptal: „Ani se nerozloučíme s Velkým Neznámým, otče?“ Abrat zavrtěl hlavou: „Ne, synu. Nemůžeme čekat do slunce západu. Naši lidé nás potřebují co nejdříve.“

20.

Všechna spojení jsou přece v pořádku, horečně přemítal Ntai, proč moje volání nikdo neslyší? Proč mi nikdo neodpovídá? Musím jim toho přece ještě tolik říct! Že jsme je stvořili a necháváme je jejich osudu a že se za to stydím. A taky jim poradit, jak zahnat hladomor a kam odejít před nastávajícím výbuchem sopky ...

Čas určený ke spojení už dávno minul, ale Ntai stále seděl u přístroje a donekonečna vyfukával kontaktní kód, dokud se za ním neobjevil muž v uniformě Rady a nestiskl hlavní vypínač.